

REN, AMINA, REN!

Annelie Drewsen

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

1

De zon schijnt. Er zijn veel mensen buiten.

Amina en Lina lopen door de stad.

‘Kom,’ zegt Lina, ‘we gaan kijken of ze ergens leuke kleren hebben.’

Ze wijst naar de winkels verderop.

Amina is niet van plan iets te kopen.

Ze wil zoveel mogelijk geld sparen.

Dan kan ze het geld snel naar haar moeder sturen.

Maar het is wel gezellig om met Lina mee te gaan.

Ze lopen langs een moeder met een
huilend kind.

Op een bankje zitten twee oude
mannen.

Een paar jongens rennen voorbij.

En dan opeens: PANG! Er knalt iets.

Amina schrikt. Zonder na te denken
draait ze zich om en rent weg.

Ze rent zo hard ze kan.

Dat heeft ze vaker gedaan. Als je een
knal hoort, dan ren je weg.

Eén keer heeft dat haar leven gered.

Dat was toen ze nog in Somalië
woonde.

Amina en haar broer Ahmed waren
op weg van school naar huis.

Ze waren aan het praten en lachen.
Toen begon er iemand te schieten.
Amina rende weg.
Zij overleefde het, maar haar broer
niet.
Ze ziet het beeld van Ahmed weer
voor zich. Haar lieve, grote broer.
Nu is hij dood. Hij en heel veel anderen.

Amina rent het plein over.
Ze rent de brug over, het park door,
en nog verder.
Haar hart gaat tekeer. Maar Amina
rent verder.
'Amina, wacht!' Het is Lina.
Amina stopt en draait zich om.
In de verte komt Lina aangerend.

‘Waarom ben je weggelopen?

Het was maar een rotje.’

Amina kijkt naar de grond. Plotseling weet ze het weer.

Dit is Nederland. Ze hoeft niet meer te rennen voor haar leven.

Ze schaamt zich, maar zegt niets.

Lina lacht en droogt het zweet van haar voorhoofd.

‘Ach, het is niet belangrijk. Je rent wel onwijs hard, zeg. Je moet de volgende keer met mij mee naar training.’

‘Training?’, vraagt Amina.

‘Ik zit op atletiek. Ik doe mee aan hardloopwedstrijden.’

2

's Avonds zit Amina alleen in haar kamer.

De andere jongeren in haar huis kijken samen tv. Amina wil rust aan haar hoofd.

Ze kijkt door het raam naar buiten. Daar staat een boom. Het is voorjaar en de blaadjes beginnen al te groeien. Twee vogels vliegen af en aan. Ze bouwen een nestje. Een thuis.

Amina denkt aan haar huis in Somalië.

Zij woonde daar met haar moeder en Ahmed.

Amina en haar moeder vluchtten toen Ahmed was vermoord. Ze gingen naar Kenia.

Na een paar maanden kon Amina naar Nederland gaan.

Haar moeder is nog steeds in Kenia. Daar woont ze samen met Amina's nichtje Sagal.

Amina pakt haar telefoon en belt haar moeder.

'Mijn vriendin wil dat ik mee ga naar atletiektraining', zegt Amina.

'Waarom?', vraagt haar moeder.

'Ze zegt dat ik heel hard kan lopen.'

‘Daar heeft je vriendin gelijk in.
Je bent heel snel. Net zoals je broer
vroeger.’

Even blijft het stil.

Amina hoort dat haar moeder huilt.

Dan huilt Amina ook.

Aan Ahmed denken doet pijn. En dat
haar moeder ver weg is, doet ook pijn.
Dan zegt haar moeder: ‘Niet huilen,
Amina. Rennen!’